

Sú dnešní židia Božím vyvoleným národom? – II. časť

Mikuláš Hučko

16. augusta 2021 ✝ Cirkev História

Zdroj: wikimedia commons

pokračovanie I. časti

Vážnym problémom je, že dostatočne nepoznáme Sväté písmo, najmä Starý zákon, a preto nemáme jasno v základných veciach:

Keď Boh povolal Izrael z Egypta, väčšina ľudu Ho odmietla nasledovať a zomrela na púšti.

Starý hebrejský národ prestal existovať a bol transformovaný na Izrael!!!

Izrael, ktorý vstúpil do zaslúbenej zeme bol už **novým ľudom**, pozostávajúcim **zo zmesi** Hebrejov a konvertovaných pohanov – zmiešaný zástup.

(Exod 12,37 [SSV])

Nato sa Izraeliti pohli z Ramesesu do Sokotu, bolo ich asi šesťstotisíc pešo idúcich mužov, okrem detí.

(Exod 12,38 [SSV])

S nimi šlo aj mnoho všelijakého ľudu, ovce a dobytok, nesmierne veľké stáda.

„Mnoho všelijakého ľudu“ je veľmi dôležitý, priam kľúčový údaj, pretože tento ľud **sa stal súčasťou vyvoleného národa**, aj keď nešlo o pokrvných potomkov Abraháma. (Podobne ako kresťania boli ľuďom zo zmesi židov a pohanov.)

Nie je to vari dostatočný dôkaz, že Izraelčania boli definovaní ZMLUVOU a nie rasou či krvou?

A kto ich viedol? Abrahámov pokrvný potomok?

Ich lídrom bol Jozue, konvertovaný Hebrej a Kaleb, konvertovaný pohan, Kenezejec, čiže ani on nebol potomkom Abraháma! (Konverziou sa myslí vstup do Mojžišovskej zmluvy, pretože tí, ktorí ju odmietli, zahynuli na púšti.)

Táto udalosť je analogická s novozákonnou situáciou: putovanie púšťou trvalo 40 rokov práve tak, ako obdobie medzi rokmi 30 až 70 AD. **Židia boli volaní Ježišom a apoštolmi a mnohí konvertovali, tzn. vstúpili do Novej zmluvy.** Niektorí sa však vrátili k judaizmu, stali sa z nich apostatovaní judaizátori a ako apostati za Mojžiša zahynuli na púšti v roku 70 AD.

V roku 70 nastal čas vstúpiť do zaslúbenej zeme a starý židovský národ prestal existovať, pretože sa transformoval na kresťanov - jeho nové meno.

To isté sa udialo v exile. Podľa Ezechiela Boh povolal svoj ľud z Judey na púšť exilu, kde s nimi prebýval. Ľudia dostali na výber: buď ísť vpred s Bohom, alebo zahynúť s pohľadom upretým na staré časy.

Počas exilu mnoho pohanov konvertovalo a po jeho skončení starý Izrael jednoducho prestal existovať a transformoval sa na Židov, ich nové meno.

Na vrchu Sinaj VŠETCI prijali novú Mojžišovskú zmluvu

Krátko nato však veľká skupina ľudí začala vznášať námietky voči jednej z kľúčových charakteristík Mojžišovskej zmluvy.

Počas patriarchálneho obdobia ktokoľvek mohol prinášať obeť na oltári Bohu. Ale obeť v Stánku bola „bližšia“ Bohu a preto svätejšia a nebezpečnejšia.

Boh zakázal všetky obety mimo Stánku, čo znamenalo, že ľudia už nesmeli budovať oltáre a prinášať obety. Keď sa stalo jasným, že ľudia „stratili“ toto „právo“, tí, ktorí nepochopili, že Mojžišovská zmluva bola slávnejšia než Abrahámovská, sa vzbúrili.

Ich argument znel, že predsa „*všetci ľudia sú svätí a všetci sú kňazi*“ (Ex 19,6), „*a budete mi kráľovským kňazstvom a svätým národom! ...a že Mojžiš a Áron sa vyvyšovali nad ostatných*“ (Num 16–17). **Z Ex 19,6 vyvodzovali nesprávne závery, pretože sa pridržovali starej zmluvy.** Táto skupina rebelov je paralelná s judaizátormi z novozákonného obdobia. Boli to ľudia, ktorí sa stali kresťanmi a potom si však uvedomili, že lídri kresťanskej komunity zmenili ich pravidlá.

Práve tak ako Korah, Datan a Abiran sa nechceli vzdať starých hebrejských spôsobov, aby sa stali Izraelitmi, tak ani judaizátori sa nechceli vzdať židovských spôsobov, aby sa stali kresťanmi. Práve tak ako Korah a spol. obviňovali Mojžiša a Árona, že vymýšľajú svoje vlastné náboženstvo, tak judaizátori obviňovali Pavla.

Práve tak ako mnohí Izraeliti sa chceli vrátiť do Egypta, tak judaizátori chceli návrat k judaizmu. **Toto je to odpadnutie, ktoré sa v Novom zákone často spomína.** Korah a jeho nasledovníci boli zabití a rebeli proti Mojžišovi zomreli počas 40 rokov na púšti.

Ich názory však prežívali v Izraeli: od Jozueho dobývania až po exil na základe rozhodnutia Nebukadnesara II. (biblický Nabuchodonozor), bolo mnoho ľudí, ktorí naďalej **prinášali obety na výšinách.**

Títo ľudia trvali na tom, že oni a nie tí, ktorí slúžili v Stánku, sú tí praví Hebreji, že „oni“ sú praví Abrahámovi synovia a že prísľuby patria im.

Tvrdili, že uctievať Boha ako Abrahám a patriarchovia a že zachovávajú staré spôsoby.

Ako sa však o nich vyjadrovali proroci?

Hovorili o nich azda, že sú „vyvoleným národom“, že sú to ich „starší bratia“?

Vôbec nie! Proroci ich označili za modloslužobníkov nakazených pohanstvom.

Skutočnými Abrahámovými synmi pritom boli tí, ktorí prijali Mojžišovskú zmluvu. Skutoční vlastníci zaslúbenej zeme boli tí, ktorí prijali novú zmluvu na vrchu Sinaj, ktorí patriarchálne uctievanie nahradili čímsi lepším.

Zdroj: wikimedia commons

Boh odstránil „uctievačov na výšinách“ natrvalo zo Svätej zeme a dal ju tým, ktorí boli verní uctievaniu v Chráme.

To isté sa stalo v Novom zákone: **Judaizátori a tí Židia, ktorí neprijali Ježiša, zahynuli na konci štyridsaťročného obdobia putovania „v púšti“ od roku 30 do 70 AD.**

Ebioniti – prevzali idey judaizátorov.

Talmudskí židia prevzali herézy farizejov.

Tvrdia, že ONI a nie kresťania sú praví židia, že oni sú praví Abrahámovi synovia a že zaslúbená zem patrí im. Tvrdia, že uctievali Boha tak, ako židia v Ježišových časoch – Paschou a v synagógach.

Tvrdia, že zachovávajú staré tradície, ale podľa Nového zákona sú to modlári nakazení pohanstvom. Praví synovia Abraháma a biblických Židov sú tí, ktorí prijali Nový zákon.

Hebreji prestali existovať, keď sa pretransformovali na Izraelitov.

Izraeliti prestali existovať, keď sa pretransformovali na Židov.

Židia prestali existovať, keď sa pretransformovali na kresťanov.

To, že naďalej existujú ľudia, ktorí o sebe tvrdia, že sú Židia, na tom nič nemení.

Ako som už napísal:

V biblickom zmysle po roku 70 AD už neexistujú nijakí židia, pokiaľ za pravých židov nepovažujeme kresťanov.

Idea, že existujú dva druhy kresťanov, je heréza – Pavol to odsudzuje v liste Galaťanom. Toto je logika celej Biblie a toto učí Nový zákon všade, azda zdanlivo okrem Rim 11.

Tajomstvo Rim 11,25: „*Nechcem, bratia, aby ste nepoznali toto TAJOMSTVO a boli múdri sami pre seba, že na časť Izraela zaľahla slepota dovtedy, kým nevojde plný počet pohanov,*“ je potrebné chápať vo svetle toho, čo Nový zákon hovorí o evanjeliovom tajomstve.

V liste Efezanom 3 jasne hovorí, že v Kristovi už **niet rozlišovania** medzi národmi, ako tomu bolo v Starom zákone medzi kňazskými Izraelitmi a nekňazskými bohabojnými pohanmi.

TOTO JE celý význam tohto tajomstva.

Preto zmysel tohto tajomstva je v protiklade s pokračujúcim rozlišovaním medzi Židmi a pohanmi.

Podľa tohto TAJOMSTVA dnes jediné rozlišovanie existuje už len medzi kresťanom a neveriacim.

„Futuristická“ interpretácia Rim 11 protirečí zmyslu mystéria. Pavlov celý argument v Rim 11 znie, že vstup pohanov do Kráľovstva vyprovokuje Židov k žiarlivosti. Toto bolo možné v 1. storočí, ale nie je to možné teraz. Kresťania nemajú to, čo moderní Židia chcú. Mysle moderných Židov sú ovplyvnené **ich talmudskou tradíciou** a nie Starým zákonom! Aby boli žiarliví, museli by vnímať, že kresťania majú Kráľovstvo, ktoré oni očakávajú, že zdedia. Bolo tomu tak v 1. storočí, ale neplatí to pre moderných Židov.

Prečo? Pretože dnešní tzv. talmudskí židia hľadajú úplne iný druh kráľovstva.

K tomu si možno napríklad pozrieť video s názvom: *Israelis: Who is Jesus to you?*

V ňom rabín nie je schopný odpovedať na otázku, aký by mal byť židovský Mesiáš napriek tomu, že Starý zákon obsahuje vyše tristo proroctiev o budúcom Mesiášovi a Pán Ježiš ich všetky splnil!

Zhrnutie: Rim 11 má zmysel, keď sa aplikuje na 1. storočie, ale nemá význam pri aplikácii na „židov“, ktorí prišli po nich.

Inými slovami, dielo zmierenia v Bohu má dve fázy:

Prvá fáza, roky 30 až 70 AD, zmieruje Cirkev so sebou. Starozákonná cirkev, ktorá pozostávala z dvoch odlišných skupín sa postupne zjednocuje počas prechodného obdobia (čiže keď sa apoštoli ešte chodili modliť do jeruzalemského Chrámu).

Druhá fáza, po roku 70 AD, je zmierovaním celého ľudstva s Bohom.

Počas obidvoch fáz tým, ktorí odmietajú zmierenie, je dovolené rozvíjať sa, ale nakoniec sú odsúdení. Súd nad Jeruzalemom v roku 70 AD nastal preto, lebo odmietol zmierenie, a je TYPOM odsúdenia nad nekajúcim ľudstvom pri Poslednom súde.

V roku 70 AD bol babylonsko/židovský svet odsúdený na smrť a bol vzkriesený v Kristovi ako jednotná Cirkev.

Pri Poslednom súde celé dejiny ľudstva budú odsúdené na smrť a vzkriesené vo Večnom Kráľovstve.

Iba a výlučne v **prechodnom období**, keď sa apoštoli ešte chodili modliť do jeruzalemského Chrámu, „na časť Izraela zaľahla slepota, kým nevojde plný počet pohanov“. **Toto obdobie však skončilo v roku 70 AD**, keď bol zničený Jeruzalemský chrám, a keď apoštoli a kresťania už prestali chodiť do

synagóg!!!

Roztrhané rúcho ľudstva muselo byť obnovené. Opätovné spojenie veriaceho Žida a veriaceho pohana do jedného tela **napravuje smrteľný rozsudok Babylonu**. K tomuto vzkrieseniu došlo v roku 70 AD ako dôsledok vzkriesenia Ježiša Krista v roku 30 a ako predzvesť konečného fyzického vzkriesenia všetkých veriacich pri Poslednom súde.

Po roku 70 evanjelium už neobsahuje zvesť zmierenia medzi veriacim Židom a veriacim pohanom. K zmiereniu došlo raz a navždy. Babylon bol anulovaný.

To, čo teraz katolícka Cirkev musí robiť, je volať všetkých ľudí k sebe, aby sa zmierili s Bohom.

V liste Rimanom sa Pavol zaoberá týmto bipolárnym svetom OD ZAČIATKU DO KONCA. Podstatou Pavlovho „tajomstva“ je to, že v Novom zákone táto bipolarita už neexistuje. Všetci veriaci sú jedno v Kristovi. Už nemôžu existovať židia a keďže pohania sú definovaní iba vo vzťahu k židom, nemôžu existovať ani pohania.

dokončenie v III. časti

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/su-dnesni-zidia-bozim-vyvolenym-narodom-ii-cast/>